

Lähellä Oulua sijaitsee meidän käpykyläläisten pikku-Helsinki: Pikkusaga on taajaman nimi, ja kuka tietää mistä sekin nimi on saanut ideansa. Tämä paikka on kuitenkin minun kotini, ja oikeastaan pelkkiä peltoja, maatiloja, yläaste ja pikkuinen keskusta, jonka muodostavat ehkä pienin kirkko minkä olen nähnyt, tai huoneeksi minä sitä kutsuisin, lähikauppa josta saa oikeastaan mitä vain sekä pienikokoinen kahvila Saga Café ja muutama vaateputiikki, joissa myydään sitten sekalaisia läjiä vaatteita. Hyvä puoli on, että vaatteet ovat todella halpoja, ja toinen hyvä puoli on, että etsiessään oikein olan takaa löytää hyvällä tuurilla jopa Hollisterin ja Vero Modan vaatteita. Yleensä kuitenkin kaikki me Pikkusagan yläasteen tytöt käydään käpykylämme ulkopuolella vaateostoksilla, siellä päin missä on Sagan ala-aste. Ja... ei ole totta! Unohdinkin esitellä itseni! Olen Annika Alho, vasta ysiluokan aloittanut nuori. Muutama vinkki minun tunnistamiseen: kullanuskeat, alaselälle liaaneina putoavat hiukset joissa on vaaleat latvat, kirpeänvihreät mutta oikeassa valossa tummat silmät, pituutta vain hieman yli 154 senttiä uskoakseni, ja olen aina siinä porukassa joka saa enemmän kummastuneita katseita kuin niitä kaikin puolin ihailevia. Ei sillä että olisin mikään suosittu. Sillä sitä en ole. Mutta erään asian voin kertoa: tarina jonka kerron, on tosi! Olen kokenut sen kaiken aivan itse. Aiheesta kukkaruukkuun, minulla on ihan mukava luokka - yhdessä muodostamme 9B:n. Ei sillä, että työrauhaa olisi ellei sitten turvauduta istumajärjestyksiin, mutta silti se on hyvä luokka. Okei, osa oppilaista on täynnä itseään, oikeastaan suurin osa tytöistä. Löytyy taitoluistelijaa, pianonsoittajaa ja balettianssijaa. Luokallani on aika epätasainen sukupuolijakauma - poikia on 6 ja tyttöjä 14. Luokallani on identtiset kaksosetkin: Suvi ja Saana. Maria, Lilja, Aino ja Emma ovat urheiluhulluja ja niin sanotusti esittävät täydellisiä, samalla yrittäen olla neitoja pulassa. Ei toimisi ainakaan minuun. Julina, minä ja Anette ollaan ehkä luokan avoimmat tyypit, sanon ihan senkin uhalla että tämän itsekehuksi luokittelisitte. Meidän porukkaan on helppo päästä, me ei oikein salailla mitään ja meillä on varmasti aina hauskaa. Sitten on meidän luokan maailman navat, parhaat kaverit ja oikeasti kaikkien koulun poikien kanssa ainakin kerran seurustelleet Cea (en ole ikinä ymmärtänyt miksi hänen vanhempansa välittävät näin vaikeista nimistä, eivät kai ole ihan suomalaisia, mutta s-kirjaimella hänen nimensä lausutaan) ja Helmi. Luokassa häiriköivät kaksospoikien lisäksi jääkiekkoilija-Niklas ja parkouria harrastava Joonas. Niitä ehkä hieman hiljaisempia mutta silti hyvännäköisiä ja "inside"-tyyppejä ovat Teemu (viime vuoden salainen ihastukseni, nykyään tuttuni ja jonkinlainen ystävyys oli alkanut välillemme kehittyä) ja tuon paras kaveri Emil. Kaksoset Tuomas ja Matias ovat molemmat aika hyvännäköisiä, mutta jälkimmäinen huomattavasti mukavampi. Ja niimpä päästäänkin henkilökohtaisempiin asioihin ennen kuin nukahdan pystyyn. Äitini on Klara Alho ja isäni Markus Alho. Äiti on töissä koululla, itse asiassa hän opettaa biologiaa, ja isä on jossakin isossa firmassa Oulussa. Olisiko ollut jotain tekemistä tietokoneiden kanssa. Minulla on myös 2-vuotias pikkusisko Iiris, meluava ja räähkyvä... kakara. Harrastan ratsastusta kuten Anette, eräällä ratsastuskoululla jonne on puolisen tuntia ajomatkaa Pikkusagan rajalta. Me Alhot asumme keskikokoisella maatilalla, jossa minulla on koko yläkerta itselläni, kunnes Iiris kasvaa tarpeeksi vanhaksi - toivon ettei niin koskaan käy, tai että muutan kotoa ennen sitä. Tilaan kuuluu myös vanha talli, josta on väliseinän avulla muutettu puoliksi autotalli. On jäljellä vielä kuitenkin kolme tyhjää karsinaa. Nimenomaan, hevosiahan meillä ei ole, ja se on minusta tylsää. Mutta tuleehan sen mukana paljon vastuuta... pihassa kasvaa paljon omenapuita ja äidillä on istutuksiakin paljon takapihalla. Tila on aukion keskellä ja pienen ylämäen huipulla, joten parvekkeelta avautuu todella laaja näkymä alas Pikkusagan laaksoon, koululle ja Aneten talollekin saakka. On Pikkusagan pienessä koossa huonokin puoli: juorut kuljevat yhtä nopeasti kuin ääni, ja se ei yhtään auta että kaikki tuntevat toisensa, vähintään nimeltä.eletään. - - - - Nimeään tämän luvun nyt

prologiksi - tässä teille lyhyt tiivistelmä elämästäni, jotta olette mukana kun seuraavaksi alan kertomaan itse tarinaa, joka on muuten tapahtunut oikeasti tarinan kirjoittajalle. Hups... taisin mainita sen jo. Nooh. Kerran sitä vaan eletään. ainiin ja älkää huoliko, olen kyllä muokannut nimet, sijainnit, oikeastaan kaiken minkä olen vain voinut, mahdollisimman poikkeavaksi todellisuudesta, esimerkkinä vaikka että luokkani tytöt eivät olleet tanssista tai luistelusta kiinnostuneita, vaan sen sijaan heidän intohimojansa olivat mm. laulaminen. Kaikenlaiset kommentit, erityisesti rakentavat ovat sallittuja, ja jos kiinnostuit, niin kerropa sekin, julkaisen varmasti aktiivisesti tarinaa kunhan pääsen vauhtiin : )